

virkelig fornøstigt, konstitutionelt Samfund. Jeg siger udtrykkelig dette, fordi det slet ikke kommer an paa, at der er visse Punkter, som man staar bestemt fast paa, det maa man gjøre i enhver Forhandling, hvis der skal være Mening i den, men det, der gjør Forhandling til en Skinforhandling, er, at man holder Punkter fast, som man selv konstitutionelt ikke kan vente eller forlange, at Modparten kan eller skal gaa ind paa, og som man selv for ingen Pris vilde have slaaet fast, hvis man var i det Tilfælde, og som man fra et forfatningsmæssigt Standpunkt ikke en Gang kan forsvare. Jeg skal strax sige, hvad jeg sigter til, det er de provisoriske Foranstaltninger, de provisoriske Love og den provisoriske Finantslov. Der som vore ærede Modstandere, Regjeringen og dens Venner, ville fastholde det, at Folkethinget skal godkjende den provisoriske Finantslov — det tror jeg ikke en Gang de vente — eller fastholde, at man skal bevilge Penge til provisoriske Love og Foranstaltninger som vedblivende forholdes dette Things fri Afgjørelse, saa stille netop de Herrer en saadan Fordring op, som jeg tror, at de selv ved nærmere Eftertante vilde erkjende er umulig i ethvert som helst forfatningsmæssigt ordnet Samfund. Jeg brøder mig ikke om juridiske Indvendinger og Argumenter, det siger jeg strax, det klarer ikke Sagen, det forvirrer den kun, men saa meget kan Enhver sige sig selv, at dersom man skal have et Tokammersystem, i hvilket Regjeringen og det ene Thing ved Hjælp af den Præsidens, de have fulgt i de sidste Par Aar, kan tvinge det andet Thing til paa saaglige Spørgsmaal at frastalde sin Overbevisning og handle efter Regjeringens og dens Partis Billig og Usikker, saa er i Virkeligheden alt konstitutionelt Liv hørt op, Tokammersystemet forbi, vi ere inde paa den fuldstændigste Vilkaarlighed. Jeg tror ogsaa, at enhver af de Herrer meget let vilde forstaa dette, dersom det var Landstinget, der var i det Tilfælde, dersom en Folkethingsregjering og et Folkething brugte den Fremgangsmaade mod Landstinget. Det kunde meget let gøres efter den Præsidens, der er indført i de senere Aar, at naar Finantsloven ikke er færdig til 1ste April, saa gjør Regjeringen, hvad den har Lyft til, det vilde da ligge i en velvillig Folkethings-Ordførers Haand hvert Aar at sætte Landstinget ud af Spillet, man behøvede blot at være lidt langsom med Betænkningen. Det var vist ikke en Tilstand, de vilde sætte Pris paa, men en fuldstændig umulig konstitutionel Tilstand. Det Samme gjælder de provisoriske Love. Spørgsmaalet er ikke, om disse Love ere i

Strid med § 25, det er et ganske underordnet Spørgsmaal, men Spørgsmaalet er det: Er det muligt, er det overhovedet en Maade, hvorpaa man kan vente nogenstunde at komme til forfatningsmæssige, ordnede Tilstande, at det ene Thing med Regjeringens Billigelse — vi have jo Landstingets Formands Udtalelse for, at det er sket med Regjeringens Billigelse — gjemmer i Udvalg de provisoriske Love, som skulle forelægges Nøgledagen, og saaledes forholder det andet Thing i to Aars Rets Ret til frit at dømme om og afgjøre disse Love, samtidig med, at Regjeringens egne Medlemmer reise omkring i Landet, og saavel gennem deres Presse, som ogsaa mundtlig udtale, at Betingelsen for, at de overhovedet vilde indrømme dette Thing dets lovlige Ret til frit at dømme om de provisoriske Love, er, at dette Thing i Forveien beslutter sig til at give noget Andet i Stedet for. Det er jo ikke nogen Hemmelighed, at Regjeringen og dens Venner f. Ex. lige overfor Gendarmprovisoriet have sagt, at saalænge Folkethinget ikke vil forshyne disse Gendarmere med en anden Mundering eller sætte noget Andet, f. Ex. et beredt Stats-Land-Politi, i Stedet, saa fik vi ikke Gendarmprovisoriet til Behandling, saalænge blev det ved at gaa, som det gik, og vi fik intet Forslag. Saa-danne Udtalelser ere i den Grad uførenelige med almindelig forfatningsmæssigt Liv, at jeg tror, at det ikke vil falde vanstelig for Noget at indrømme, at Fordringer af den Natur gjøre al Forhandling umulig, det er virkelig kun en Form for en Skinforhandling og slet ikke Andet. Dette Thing vil aldrig kunne gaa ind paa at lade sig foreskrive de Betingelser, hvorunder det skal behandle de provisoriske Love, det maa forlange en fuldstændig og ubetinget Frihed i sin Behandling af disse Sager, og naar det forkafter disse Love, maa det ogsaa kunne forlange Respekt for sin Forkastelse fuldt ud. Jeg tror, at dette er saa klart, at jeg ikke behøver at gaa nærmere ind derpaa. Jeg vil blot sige, at i Fjor optraadte Regjeringens Venner — og selve den høie Regjering viste, at den billigede det, der er saa mange Exempler og saa mange Data, som tale derfor — paa en saadan Maade, at Forhandlingen ikke fra vor Side kunde opfattes som alvorlig; hvorledes det vil gaa i Aar, skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Det er imidlertid ikke nok, at man fra Regjeringspartiets Side erkjender vor strenge konstitutionelle Ret til frit at behandle de provisoriske Love og bøier sig for Thingets lovlige konstitutionelle Afgjørelse paa disse Omraader og ikke søger ved Hjælp af Fortolkninger eller taktiske Bevægelser at opret-